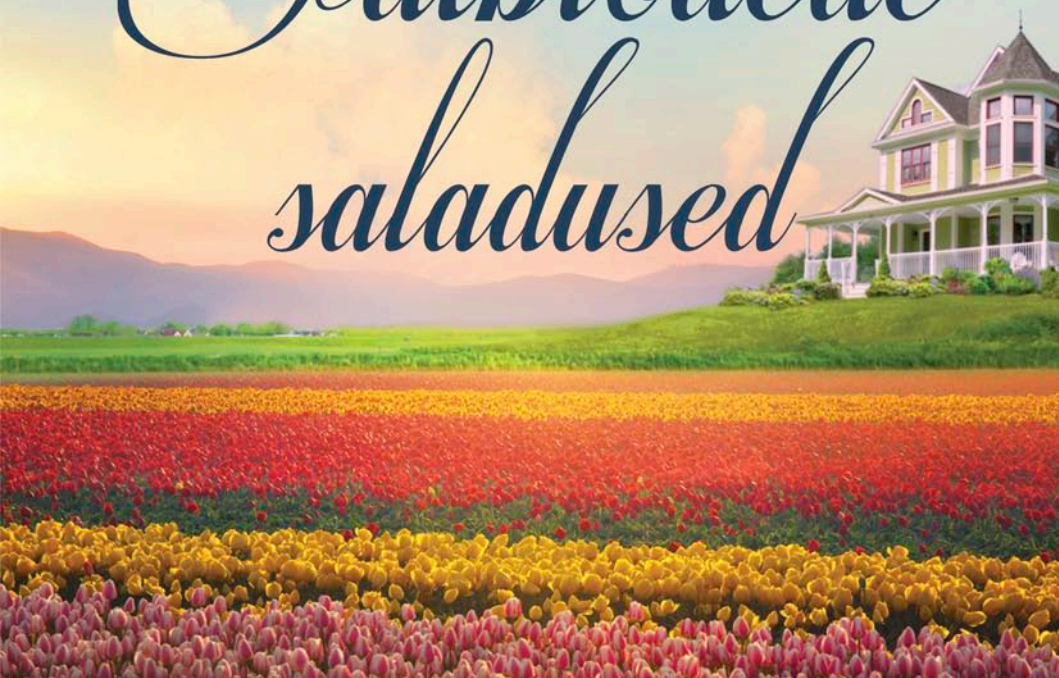

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN
MALLERY

*Tulbiõdede
saladused*

Susan Mallery
Secrets of the Tulip Sisters
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Tuuling
Korrektor Inna Viires

© 2017 by Susan Mallery, Inc
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B09333717
ISBN 978-9949-82-113-6

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Suur tänu Lynn VL-ile hindamatu abi eest selle romaani jaoks materjali kogumisel. Lynn, sa oled fantastiline ja vestlused sinuga on harivad!
Suur tänu.

ESIMENE PEATÜKK

KELLY Murphy oli valmis leppima maailmas toimiva teatud ebaõiglusega. Et šokolaadikoogis on rohkem kaloreid kui selleris. Et valgete pükste jalga panemine tähendab pahade päevade algust sõltumata sellest, mis seisus tükkel tegelikult on. Et autol saab bensiin otsa üksnes neil päevadel, kui ta on kuskile hilinemas. Aga talle ei meeldinud see – ja ta keeldus sellega leppimast –, kui ebaõiglane oli, et Griffith Burnett mitte üksnes ei kolinud umbes aasta eest Washingtoni osariiki Tulpen Crossingisse tagasi, vaid et ta oli ka millalgi viimase paari kuu jooksul ilmselt otsustanud veeta oma päevi tema sabas käies.

See mees oli kõikjal. Kõikjal. See mees oli tema eluaia lehetäi. Vabaõhupulmade umbrohi ja vihm ning see, kes lobiseb ootamatult filmi lõpu välja just siis, kui sina jõuad kõige huvitavama osani. Kõik ühtekokku ja korraga.

„Sa panustad sellesse mehesse väga palju energiat,” märkis Helen Sperry sellisel katsume-hullu-tüdrukuga-hästi-läbi-saada toonil.

„Asi pole minus,” kinnitas Kelly. „Ega siis mina ole kogu aeg igal pool. Ega siis mina luura.”

„Kui sa näed teda igal pool, kus käid, siis võiks ju ka väita, et hoopis *sina* jälitad *teda*.”

„Sellele väitele ei vaevu ma isegi vastama,” pomises Kelly käsitöö- ja kunstikeskuse ette keerates ja seal autot parkides.

„Kas sa tundsid teda kooli ajal?” küsis Helen. „Palju sa temast noorem oled? Kolm aastat? Teil ei saanud ju olla ühised sõbrad.”

„Ei olnudki. Mina olin keskkooli teises klassis, kui tema oli viimases,” tunnistas Kelly. „Meil polnud koos ühtki tundi.”

Aga see ei tähendanud veel, et ta ei teadnud, kes Griffith on. Griffith Burnetti tundsid kõik. Griffith oli üks neist vähestest jumalikest poistest, keda oli õnnistatud nii hea välimuse, aju kui ka spordianedega. Kelly oli aga olnud pisut omapärane tüdruk, keda Griffith ei märganud ... kuni murdis Kelly noore ja õrna südame.

„See, et tema on alati samas kohas kus sina, on kindlasti lihtsalt juhus,” arvas Helen. „Anna andeks, et ma loogika käiku lasen, aga me elame ju tibatillukeses linnas. Meie sinuga satume pidevalt kokku. Mina näen sind päeva jooksul viissada korda.”

Kelly naeratas. „Aga meie oleme sõbrad ja mulle *meeldib* sind näha.”

„Sama siin.” Helen vaatas talle otsa. „Kas kõik on kombes või on midagi, millest ma pole teadlik?”

„Mitte midagi muud peale Griffithi,” kinnitas Kelly. „Sul on kindlasti õigus. See on kindlasti puhas juhus, et mul ei õnnestu teda nägemata kahte sammugi astuda.” Sõnadesse panduna kõlas see päris kenasti, aga ta ei uskunud seda hetkekski.

Kui tema oleks keegi teine või kui Griffith ei oleks see, kes on, siis võiks ju arvata, et Griffith tunneb tema vastu huvi ... nagu poiss tüdruku vastu. Griffith rääkis alati temaga kohtudes ja naeratas. Ta pilk jäi Kellyl pikemaks peatuma. Aga polnud vähimatki võimalust, et Griffith võiks tahta temalt midagi sellist. Kellyl olid selle kohta asitõendid.

Pisut üle kolmeteistkümne aasta tagasi oli tema keeranud ümber nurga ja jooksnud Griffithile otsa. Ta oli just teel inglise keele tundi ja Griffith ... noh, tal polnud aimugi, millega poiss tegeles. Vähem kui sekundi jooksul – kui ta raamatud olid laiali lennanud – olid nad surutud rinnust reiteni kokku. Ta polnud elu seeski ühelegi poisile nii lähedal olnud. Polnud elu seeski ... nii *kõike* tajunud.

Siis astus Griffith sammukese tagasi ja aitas tal raamatud kokku korjata ja tegi talle silma, samas kui tema kokutas vabandussõnu, ning veel enne, kui Kelly jõudis tuisata turvalisse klassiruumi, surus poiss tal kergelt ja väga õrnalt kätt.

Nende imeliste sekundite jooksul, kui poisi sõrmed puudutasid tema omi ja nad vaatasid teineteisele silma, oli Kelly Griffithisse jäägitult armunud.

See oli sedasorti tõeline armastus, mis saab targata üksnes puhtas ja kogememata südames. Kellyt polnud isegi kunagi suudeldud. Ja sellest hetkest peale unistas tema üksnes Griffithist.

Kõigest nädal aega hiljem sammus ta Griffithist ja ta sõpradest mööda. Üks Griffithi sõpradest hüüdis midagi sellist, et ta on „pandav”. See rõve ja vastik sõna pani Kelly nina krimpsutama, aga seda ei saanud võrreldagi Griffithi nagu muuseas lausunud sõnadega: „Minule ei paku ta küll vähimatki huvi.”

Kohutavalt löödud Kelly keeras kannal ringi ja pani jooksu. Ta oli nii õnnetu ja solvunud, et tal oli vajadus oma emotsioonid kuskile välja valada. Sel õhtul oli tal emaga sedasorti tüli, kus öeldakse välja asju, mida oleks targem ütlemata jätta, ning mille tulemusena muutub elu igaveseks. Mõistusega võttes sai Kelly aru, et Griffithiga aset leidnul pole vähimatki pistmist sellega, et ema jättis vähem kui kaheteistkümne tunni pärast perekonna maha, aga tema ajus olid need kaks sündmust igavesti seotud.

Ta viskas need mälestused peast ja haaras raamatu „Söö, palveta, armasta”, mis pidi tulema raamatuklubis sel õhtul arutlusele – juba kolmandat korda –, ja töötas endamisi, et sellest hetkest peale ei mõtle ta enam iial Griffithi peale. Vähemalt järgmise kolme tunni jooksul küll mitte.

Ta sammus Heleni järel käsitöö- ja kunstikeskusesse, millest loodeti linnale turismimagnetit ja mis kandis parasjagu nime Petal Pushers. Keskuses olid müügiletid, kus sai müüa kõike alates käsitööst ja lõpetades vanavara ning toiduainetega. Tohtu suure saali tagumises otsas oli suur lava ja ruumid vastuvõttude jaoks, mida linnarahvas sai kasutada. Ainsana puudusid siit turistid. Puhkajad tulid hea meelega kevadisele tulbifestivalile, kuid muul ajal eriti mitte.

Kellyl oli tahtmine öelda, et see pole tema probleem, aga turismiarenduskomitee liikmena oli tal turistide siinsesse paradiisnurgakesse meelitamise vastu õigustatud huvi.

Oli teisipäeva õhtupoolik ja Petal Pushers oli suletud. Koosolekuruumidesse viiv pikk koridor oli hämara valgustusega ja nende sammud kajasid kulunud linoleumil vastu – Kelly omad rohkem kui Heleni omad. Võibolla sellepärast, et Helen kandis lahedaid madalaid kingi, Kelly polnud aga

vaevunud töösaapaid jalast võtma. Ega ka teksaseid. Ega ka seljast pisut määrdunud T-särki.

Ta töötas endamisi, et kunagi hakkab ka tema oma riietuse vastu huvi tundma, ostab korraliku tõstva rinnahoidja ja muutub pisutki naiselikumaks. Peaks laskma Helenil end inspireerida.

Sõbranna oli pikka kasvu, seljale langevate süsimustade juustega ja jahmatavalt siniste silmadega. Tal olid vajalikes kohtades kumerused ning tal õnnestus riietusele vaatamata mõjuda alati seksikalt. Helen ise muretses paari liigse kilo pärast, aga Kelly küll ei märganud seda. Helen oli kurvikas, samas kui Kelly oli ... igav. Tal olid pruunid juuksed, mida ta kandis hobusesabas. Pruunid silmad. Ei mingeid kehakumerusi, ei mingeid silmatorkavaid jooni. Ta oli täiesti tavaline.

Küllap ta võiks üritada rohkem Heleni moodi välja näha, aga kellel siis sellise asja jaoks aega on? Ja kuigi ta töötas iga paari kuu tagant, et võtab oma välimuse osas midagi ette – näiteks hakkab ripsmeid värvima –, unustas ta selle peagi ära. Kuni järgmise korrani.

Ja nii ta siis kõmpsis oma saabastes, mis olid ilmselt üsnagi porised. Vähemalt pakub raamatuklubi toredat vaheldust. Siinsed vestlused olid alati huvitavad ja pakuti ka veini.

„Kas lugesid selle uuesti läbi?“ küsis Helen oma raamatuga vehkides. „Mina mitte. Leidsin, et kahest korrast piisab.“

„Mina lugesin.“ Kelly jaoks ei tulnud raamatu lugemata jätmine kõne allagi. Tema luges raamatu alati läbi ja tegi ka märkmeid. Tema järgis alati korralikult kõiki reegleid. Kui masendav. Ta peaks rutiinist välja rabelema. Ehk oleks aeg anda taas töötus asuda ripsmeid värvima.

Nad sisenesid saali ja tervitasid sõpru. Ilus kolme lapse ema Paula oli juba kaasa toodud veinipudelid avanud. Keegi oli seadnud lauale taldrikud küpsiste ja tassikookidega. Kelly heitis pilgu registreerimislehele, kust sai kinnitust, et järgmisel kuul peab tema veini tooma, ning et siis on kavas arutada Eleanor Roosevelti memuaare.

Ta võttis koogi just hetkel, kui uksest astusid sisse järgmised klubilised. Viiekümnendates eluaastates innukas lapitekimeister Sally, kel oli Petal Pushersis kõige suurem müügilett, teatas: „Daamid, meil on uus klubiliige. Ja teate mis? Ta on mees!“

Kelly heitis pilgu äsja võetud koogile. Ta tahtis hammustada suure suutaie – või parema meelega küll putkata tagavaraväljapääsu poole. Või susata Heleni